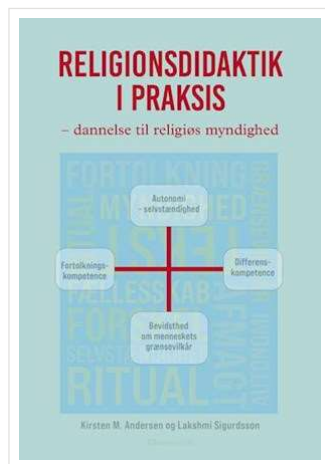

Når præsten og læreren finder samme takt

Af: Heidi Friborg Christophersen

Otte undervisningsforløb fra to forskellige sammenhænge sætter fokus på, hvad det egentlig er, vi gør, når vi underviser i religion. Det er den sideordnede og ligeværdige tilgang til tværprofessionelt samarbejde, der gør bogen unik.

Religionsundervisning eller undervisning i kristendomskundskab bliver varetaget af både lærere og præster. Fra reformationsårene oprettede man skoler, så lægfolk kunne lære at læse bibelen på deres eget sprog, og her underviste kateketer for at danne til den nye evangeliske tro. Siden 1975 har skolernes religionsundervisning bygget på historisk-kritiske præmisser, hvor kirken blev smidt ud af skolen. Sådant var det i en del år, indtil en række præster klagede over, at deres konfirmander kom forudsætningsløst til konfirmationsforberedelsen, og det fik kirkerne til at oprette dåbsoplæring i form af minikonfirmandundervisning og skole-kirke-samarbejder.

Denne historie er næsten glemt rundtom i landet, fordi det samarbejde mellem skoler og kirker har været en kæmpe succes, måske endda så stor, at mange lærere helt har overladt kristendomskundskabsundervisningen til de folkekirkelige skoletjenester. Når der nu udbydes så god undervisning der, og der er så få timers undervisning i faget i skolen per år, så er det nemmere at samle timerne til et kursus, der er ledet af mennesker, der både kan og vil lave en god faglig undervisning i kristendomskundskabsfaget. Men så skete der pludselig endnu en omvæltning. Skolerne fik en prøvemulighed i faget kristendomskundskab, og faget fik ny status i skolen.

Det er derfor glædeligt, at der nu er kommet en bog, hvor både præster og lærere har udviklet undervisningsforløb til fælles gavn og glæde. Bogen indeholder otte gennemførte forløb – fire for skoler og fire til konfirmationsforberedelse – begrundet, reflekteret og med modeller til analyse af undervisningspraksis. Forfatterne til bogen har ønsket at formidle en samtale mellem praktikere og studerende, som har det til fælles, at de gerne vil udvikle religionspædagogik i praksis.

Dobbeltperspektivet i bogen – et for

skoler og et for konfirmationsforberedelse – lægger op til, at man anlægger en tværprofessionel vinkel på, hvad undervisningen skal bidrage med de to steder. Kapitlerne i bogen er formet, så de kan give inspiration til, hvordan man som underviser kan forny og udvikle egen praksis gennem aktionslæring, planlægning, gennemførelse og evaluering af didaktik, læring og formål og sammen skabe et didaktisk sprog gennem samtale om praksis.

Bogen er tænkt som en praksisorienteret brugsbog, der kan kaste lys over de dannelsesprocesser, der sker, når man underviser i henholdsvis kirken og skolen. Det er uden tvivl en bog, som man bliver meget klogere af at læse. Jeg blev for eksempel klogere på, hvad det vil sige at danne til etisk myndighed, og på de ligheder og forskelle, der er, når en lærer og præst underviser. Det er helt sikkert en bog, der ikke kun skal læses på professionshøjskolerne, men også på pastoralseminariet, og hvis man skulle være rigtig heldig, så ville det være dejligt, hvis der kom noget mere om religionsdidaktik ind i faget praktisk teologi på teologistudiet.

I alt fald er det interessant at se et reelt stykke tværprofessionelt samarbejde, hvor det bliver tydeligt, hvad det er for kontekster, en lærer og en præst taler ind i. En lærer skal pege på religionen i samfundet på sekulære vilkår, mens en præst skal forsøge at bryde grænserne for den fremmedgjorthed, der ofte er over for den traditionelle gudstjeneste. Hvad der tidligere var en selvfølgelighed, skal nu indlæres helt forfra, og fordi paradigmeskiftet skete i 1975, så er der nu mindst to generationer, der skal lære, hvad det vil sige at tro og bede en bøn. Det kan naturligvis aldrig blive lærerens opgave, da trospraksis er udelukket i det sekulære skolemiljø. Dog ser det ud til, at præsten og læreren er begyndt at nærme sig hinanden, og at det igen er ved at blive legitimt at tale om tro i en skolemæssig sammenhæng.

Der er alt for meget i denne lille bog til en enkelt anmeldelse, men jeg synes, at undervisningsforløbene – alle otte – er gode, og at de rammer nogle centrale tematikker, som det er nemt at anskaffe materialer til, og som også rammer områder, hvor netop skolen og kirken kan mødes på ligeværdig vis.

Fakta

Titel
Religionsdidaktik i praksis

Forfatter
Kirsten M. Andersen, Lakshmi Sigurdsson

Pris
269

Sider
291

Forlag
Eksistensen